

1. szám.
Sept. 3-án 1859.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz sept.—dec. hóra **2 pft.**, vagy **2 ft. 10 kr.** uj pénz; egész évre **6 pft.**, vagy **6 ft. 30 kr.** uj pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúsnál.
Kiadó-hivatal : Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

IV. kötet.

A MAGYAR NYELV ISMÉT ITTHON.

Hozott az ég! keblünkbe zárt
Rég várt vendég, magyar nyelv!
Lelkünk lelke, szívünk vére,
Velünk maradj, ne tünj el.
Úlj a székbe, mely megillet,
Tedd fel babér-koronád,
Erősödjék meg hatalmad
Hosszú századokon át,
Hogy e honban ne mondhassa
Senki többé ezután :
„Nem tudom a magyar nyelvet,
Mivel nem tanulhatám.“

Száll meg költő s tudós lelkét :
Hogy írjanak *magyarán* :
Tisztaságban, helyességben
Tündökölve egyaránt.
Idegen szót, eszmejárást,
Ne hagyj többé mondani.
Van mi nekünk annál jobb, szebb,
Csak ki kell választani.
Hogy e honban ne mondhassa
Költő, tudós ezután :
„Nem tudom a magyar nyelvet,
Mivel nem tanulhatám.“

Szállj az úri teremekbe :
Hol eddig más volt divat.
Tudjon veled elmulatni
Nagyságos lányod, fiad.
Casinóban, versenytéren,
Páholyban, vigalmakon,
Minden nagy úr tudjon szólni
A hazai hangokon.
Hogy e honban ne mondhassa
Gróf és grófné ezután :
„Nem tudom a magyar nyelvet,
Mivel nem tanulhatám.“

S szállj a jó táblabíróra,
A ki azzal kérkedik,
Hogy más nyelven, mint magyarul
Nem is hallott még eddig.
S mondd meg néki, hogy nem elég :
Téged *viselni* szájban ;
Hanem *olvasgatni is kell*
Könyvekben és ujságban,
Hogy e honban ne mondhassa
Senki többé ezután :
„Beszéltem a magyar nyelvet
De b'z én *nem olvasgatám.*“

K—s M—n.

R É G I F U R C S A S Á G O K.

Mennyivel jobban akadtak nekünk hajdanában jóakaró védelmezőink a külföld előtt, mint most? ezt nem rég fedeztem fel, egy 1730-ban megjelent könyvet olvasgatva, melyben egy a magyar nemzetre irt pasquill van idézve, ugyanannak hatalmas megczáfolásával. A gúnyverset valami Riederer Frigyes írta, a választ rá Brückman tudós, göttingai tanár. Érdekes mindakettőt a fordítás mellett eredetiben is részletenkint megismerni.

A pasquill :

Eigenschaften eines gebornen Ungarn.

*Ein Mensch wie stolz er ist, so ist er doch nicht stolz,
So bald er gegen sich nur einen Ungarn siehet ;
Denn diese Nation ist nur allein bemühet
Dass sie was aus sich macht. Wär einer wie ein Holz,
So wird er gleichwohl doch auf seinen Adel trutzen,
Und sollt er einem Herrn umsonst die Stiefel putzen.
Wie gravitatisch ist nicht Gang und Tritt und Schritt!
Wie spreizet man sich nicht für allen Nationen.
Und fräss er gleich zu Haus Grütz, Kümmerling und Bohnen,
So macht er doch beherzt in Compagnien mit.
Da hat man Geld's genug, da geht es an ein prahlen,
O die Frau Muyder wirds zu grossen Dank bezahlen.
Hat einer einen Dienst, gehts noch aus höheren Ton.
Parlirt ein Edelmann bey ihnen zwey, drey Sprachen,
So wird man alsobald von diesem Wunder sagen ;
Ganz Pressburg, Ódenburg und Ofen schwazt davon ;
Sollt man ohn Eifersucht von einem solchen schreiben,
So wird er lebenslang doch ein Krawatschky bleiben.
Krawatschky hint und vorn, Krawatschky in der Pfarr,
Krawatschky über Tisch, Krawatschky in der Fremde.
Krawatschky in dem Kleyd, Krawatschky in dem Hemde.
Krawatschky, denn er ist geschoren, wie ein Narr.
Krawatschky, denn er ist ein ganz besonders Rössel.
Gebunden wie ein Dieb, beschlagen wie ein Essel.*

Egy született magyar tulajdonai.

Bármily büszke legyen is valaki, még sem elég büszke'
Mihelyt csak egy magyar emberrel áll össze ;
Mert e nemzet csak azon törekszik, hogy
Kitegyen magáért; ha fából volna is.
Nemességével fog még is pöffeszkedni,
S ha ingyen tisztítná is ura csizmáját.
Milyen tekintélyes járása kelése,
Akármely nemzet sem feszíti így magát.
S ha otthon csak darát, krumplit, babot eszik
Más társaságában ugyan hetvenkedik.
Ottan van pénz elég, ott van dicsekedés.
Anyámasszony megfizet majd köszönettel.
Ha hivatalban van, még magasbról beszél.
Ha egy nemes tán két három nyelven beszél.
Már akkor csudákat hirtelnek felőle.
Arról beszél Pozsony, Sopron és Buda.
Az ilyenről ha minden irigység nélkül szólunk,
Azért ő még is csak Kravacsy (?) marad.
Kravacsy elől, hátul, Kravacsy a templomban,
Kravacsy az asztalnál, Kravacsy külföldön,
Kravacsy ruhában, Kravacsy egy ingben.
Kravacsy, mert meg van nyírva, mint egy bolond¹⁾,
Kravacsy, minthogy olyan furesa kis ló (!)
Mégköteve, mint egy tolvaj²⁾ s megvasalva mint egy
szanár.³⁾

Hanem aztán befelelt ennek a sógornak tudós Brückmannius mi helyettünk; egészen nem közöljük híres Refutationját, mert az hosszú, s az érdekesebbeket is csak fordításban :

„A szép magyar haza nem szül oly fiaat,
Kik csizmát tisztítanak ingyen más uraknak.
S a mellett, mint rimelsz, nemességre büszkék,
Mert náluk az erény a legfőbb büszkeség.

Léptük délczeg, mivel becsület vezetí
A becsületérzés ő náluk nemzeti.

Babbal és máléval itt disznót hizlálnak,
Korpát csak tékozló fiúk, *mint te*, falnak.

Van édes dinnyéje¹⁾ a magyar nemesnek,
A minél jobbakat császárok sem esznek.

Aranya is van a magyarnak, mikor kell,
Nem marad mindenütt adós, mint te, korhel!

Ha hivatalt visel, teszi becsületért . . .
Te is jobban tennéd, mint *nehány garasért*
Verseket mázolni belátásod szerint
A mikben a versláb s az igazság sántít.

Ha a magyar három, négy nyelven is beszél,
Nyájasságból teszi s nem azért, mert kevély.

Mert jobb három nyelvvel járni a vásárba,
Mint a hogy te egyet mártogatsz a sárba.

¹⁾ Lám a szegény magyart akkor bolondnak csúfolták azért, hogy a haját-nyírja, mit most Európában minden nivelt ember elfogadott.

²⁾ A derékra kötött övet gúnyolja.

³⁾ A magyarok által viselt patkós sarokkal és sarkantyúval van baja.

⁴⁾ Akkor is híres volt már ez!

Végre, hogy a szitokvágy szünni kezd nálad
Azaz, hogy szitokra a szót nem találsz,
Egy strófát *Kravacsky* szóval segítesz ki
Mondhatom, hogy azt itt nem ismeri senki.
És minthogy ott annak mi értelme sincsen,
Vedd magadra, a mit előtted jelentsen :
(Itt kénytelen vagyok az eredeti szöveget közölni, mert
nem tudom magyarra lefordítani.)

„Und kann es Kurwanjád, Tolvay vagy begleiten,
Rossember, Fattju auch, wie Dich ganz Ungarn nennt.“
Ilyenformán *lová* magad lettél immár,
Mire saját magad ríme legyen „szamár“.

Ime ilyen hatalmasan védték Németország tudósai a magyar nemzet jellemét; ha azt bérencz firkászok megtámadák. Az ember azt gondolná, hogy azóta százharmincz év elmúlt, a világ csak előre haladt; fájdalom, hogy most is csak úgy pasquilloz bennünket boldog boldogtalan, és nincs egy Bruckmann, a ki a körmükre üssön.

A cigányokról.

A földesúrnak elveszett a kamrakulcsa; a cigány-
nak ujat parancsoltak csinálni. Ő egy helyett kettőt
csinált, de észrevették; midőn haza vitte az egyiket,
a cigány felelé :

— Gondoltam, hogy ha majd ez is elvesz, azonnal
szolgálhassak másikkal. (Pedig ő is szeretett volna a
kamrába járni.)

A f—i filiálisban vasárnaponként kijárt a káplán
misét mondani de délre hazament s így vecsernye soha-
sem volt. Egyszer bizonyos okoknál fogva ott szándé-
kozott maradni, és a vecsernyét is megtartani; midőn
a sekrestyéből kijött mondá az ott ólalkodó cigánynak :

— Eljöjj cigány. lesz délután vecsernye.

A cigány egész örömmel válaszolá :

— Hogy ne jönnék nagyságos főtisztelendő úr? ha
pecsenyét ígér, tudom egy pohár bort is ad hozzá.

— No cigány hegedüljünk, — mondá a b—i bíró,
midőn a rabok nyakára való hegedűt a cigány nyakába
tette.

A cigány rögtön válaszolá :

— Hát tetessen bíró uram is a maga nyakára egyet,
hogy legalább cuntrázhasson, mert én magam nem sze-
retek hegedülni.

Az utolsó iteletről prédikált a pap; prédikáció után
elment a cigány a paphoz kérdezni :

— Hát mikor lesz az, midőn utószor itélik meg az
embert?

— Hát mért kérded; — kérdé a pap.

— Hát csak azsért, hogy azután csak nem huzs-
nak mindjárt a deresre egy kis libapecsenyéért.

Ha a fekete füst elfedi a napot,
Azért az foltokat a füsttől nem kapott.
Igy mázolásod sem szennyezi a magyart,
A kiről a világ ilyen véleményt tart :

(Ökölnyi betűkkel nyomtatva)

(*Wer sich gern Liebe, Treu, und Gutthat lässt
beweisen
Von Fremder Nation, darf nur nach Ungarn
reisen.*)

„A ki szeretetet, hűséget, jótétet
Kíván idegentől, — magyarokhoz jöhet.“

A besorolt szomorú cigányt vigasztalni akarták,
— no hát ha már így van, válaszsz, hogy mégis milyen
katona szeretnél lenni?

A cigány felelé — obsitos katona.

— Húzz egy keserves nótát moré, elvesztettem
kártyán minden pénzem s adósságot is csináltam.

Felele a cigány — sohse bántsuk azst uram; meg
lessz az otthon majd azs asszonytul.

Kérdi a szakácsné : — túróts eszel-e cigány? te-
pertőt-e? vagy haluskát?

Felele a cigány : — nem bánom édes szakácsné
asszonyom, ha úgy adja is, mint a disznóknak szokás :
mind a hármat összekeverve (vagyis : túróts-tepertős
haluskát.)

A felföldi úr cigánygyereket dresszirozott inas-
nak; a többi között megparancsolá, hogy valahányszor
látja, hogy valaki a pipáját tömi, azonnal gyujtson
gyufát s adjon tüzet; történt, hogy egyszer a gyufatartó
alján nem gyujthatta meg, a falon gyujtotta meg; az
ura nyakonvágta s figyelmezteté, hogy azt nem szabad
bepiszkolni, inkább valami posztóruhán; történt, hogy
egyszer gazdájának vendége is levén, az inas, midőn
tüzet akart adni, a gyufatok-alján nem gyujthatta meg,
rajta is vászonkabát volt s így mást nem tudott mit
tenni, mint a gyufát a vendég hátán gyujtotta meg, ki-
nek posztóruhája volt.

— Jó volt-e a ser more, mit Nejmánnál ittál?

More felelt : — meleg volt biz azs, de eléggé sa-
vanyú volt; azs volt benne jó, hogy nem volt erős, más-
kép a hordószag rajta jobban megérezett volna.

Biz ő nem megy gyalog.

— Hallja ke János! vigye ezt a levelet az uraság kastélyába, de jól vigyázzon ám rá; mert nagy fontosságokkal bir, csak azért is bizom ketekre.

Az öreg béres vakarta fejét, — megtisztelen tisztartó uramat, legalább engedje meg, hogy befoghassak a szekérbe, mert gyalog biz kicsit, meszi van.

— Jó van jó, csak iparkodjék János, hogy odaérjen.

Igy vitte el aztán az öreg János a levelet, hogy gyalog ne kelljen neki menni.

Graefenbergi tanulmányok.

I. A pokróczban bepakolva. Két egymás mellett szadó összevesz az olasz kérdés felett.

A. Ön kiállhatatlan ember! én megtiltom önnek, hogy hozzám beszéljen.

B. No azt szeretném én látni, hogy ki tiltja meg nekem, hogy én beszéljek.

A. Én!

B. Ön?

A. Én! És ha még egy szót szól, odamegyek, s kilököm önt az ablakon.

B. No azt próbálja meg!

(Persze nem próbálhatja meg, mert úgy be van pólálva, mint egy mumia.)

II. Szintén a pokróczban.

— Weinstein! Weinstein!! Weinstein!!!!

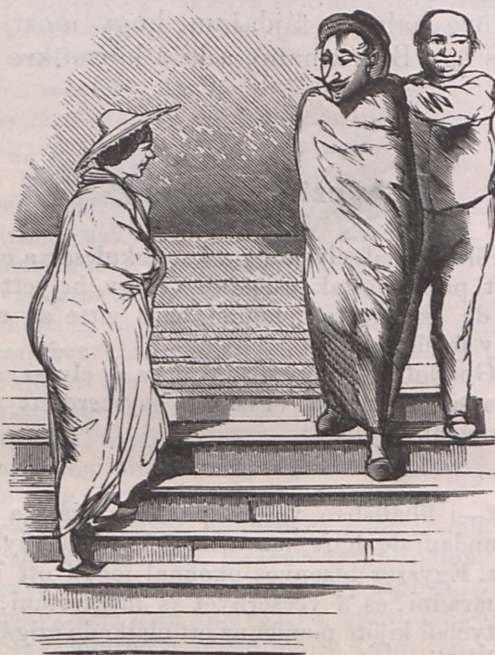
Weinstein (jön lélekszakadva): Mi tetszik?

— Jöjjön ide, vakarja meg az orromat, egy légy marrja!

III. Reggeli találkozás a tegnapi bálkirály és bálkirályné között.

Bálkirály (állig bepakolva pokróczba, megy le a fürdőkád felé.)

Bálkirályné (már jön vissza onnan, semmi sincs rajta, csak egy lepedő.)

Bálkirály. Ah! Csókolom kezeit. Jó reggelt kívánok.

Bálkirályné. Jó reggelt! Alig ismerek önre.

Bálkirály. De én megismertem nagysádat — a járásáru.

Ezt se vegye észre valami külföldi encyclopaedista.

Egy magyar lapban egy családapa felszólal a krinolin védelmére annál az indoknál fogva, hogy a krinolin által mennyi fehérruha-mosást meg lehet gazdálkodni! a krinolint és az alattalevőket piszkosan is ellehet viselni akármeddig. Hiszen egyáltalában nagy kérdés is az hogy minek a szappant vesztegetni haszontalan tisztaságra? lám a hattyúk milyen soványak, pedig mindig mosdanak; a disznó pedig, hogy meghízik, pedig soha sem mosdik.

Helyes ok.

— Nem igaz hogy részeg lett volna! nagyon is tudta, hogy mit beszél? Nem azt mondta-e a kihallgatáson bíró uramnak, hogy úgy ül ott abban a karszékben,

mint a makk-tűz?

Cselédi pontosság.

— Eredj Miska, fogd ezt a kosarat, adj a disznóknak enni.

Miska felveszi a kukoriczás kosarat s megy az ől felé. Fele útján elkezdenek délre harangozni.

— De már majd magam csak elébbvaló vagyok!

Azzal leül, előveszi a bicskát és szalonnáját s kezd falatozni, hadd ordítsanak a malaczkok az alatt. Tizenkét óraker az ember maga ura, azt ne engedje.

Éhes disznó makkal álmodik.

Dobky úrnak nagy szenvedélye volt a kártya, — a mellett inni is igen szeretett. Egyszer nagy vendégségbe volt híva, biz ott a jó borok és a meleg idő elnyomták egy kissé, úgy hogy eltalált szundítani. Épen a lúdpecsenyét tették fel az asztalra. Valaki meglökte, hogy ébredjen fel. Felriadt erre s mindakét kezét kiterjesztve a lúd fölé, elkiáltá magát :

— Tartom a bankot!

Olcsó foghúzás.

Mihály bá a tatrangi csángó bement Brassóba s ott a borbélynál kihúzatta fájós fogát. A mint kérdé mivel tartozik, s azon választ kapá: „egy huszassal“ — össze-csaptá kezét :

— Ugyan kérem az ifuraság ö keemét, hogy tud ezért a csekély fáradságért annyit kérni? A zajzoni cigány két fogót összetör, s háromszor vág vala a földhöz minap, mig egy fogamat kihúzá, s mégis két susztákkal megelőgszik vala.

Furcsaságok.

1. *Levélczim.* Egy boriték került kezünkbe, melyre ez van írva : „An den Herrn Herrn Kornel von P. bey dem Herrn Advocaten von *Ügyvéd.* (!)

2. *Szinlap.* Egy aradi szinlapon a mult hónapra ez áll : „bei vorhergehender Absingung der Volkshymne durch das ganze Theaterpersonale; *woron* ein Theil zum Besten der verwundeten Krieger verwendet wird. — Magyarul : a néphymnusznak megelőző eléneklése mellett az összes szini személyzet által, *melynek* egy része a sebesült harczosok számára fog fordittatni.

Szép vigasztalás.

Szebasztopol híres vára mellett
 A szebasztopoli kikötőben,
 Minden holdnak első negyedével
 Megjelen egy két-árboczos gálya.
 S mikor a hold is leszáll a vízbe,
 Mikor sötét lesz az ég, a tenger :
 Jönnek hozzá hosszú, gyors dereglyék.
 Gyors repülők, mint ki hord dugárút,
 Mindegyik hozz megrakott köröndöt,
 Azt ürítik a hajófenékbe.
 Reggel ismét a hajó tovább kél
 Megrakodva értékes teherrel.

A mit a kufár hajója szállít
 A nagyhirű akhtiári partról.
 Az nem egyéb... az nem egyéb mint... esont.
 Meghalt jó vitézek elszórt csontja.
 Bátor frankok, büszke ángoloknak
 Messze földön ott felejtett csontja.
 Harmadévre a halál után az
 Már igen jó czikk kereskedésre,
 Abbul készül spodium, finom liszt,
 Abbul gyártnak fénymázat, nagyon jót
 S trágyanéműt, mely használ a földnek ...

... Még is szép az a harci dicsőség!

K—s M—n.

A dinnyeverseny.

Hajdan tarfejeket szedteltek harcos apáink,
 Most mink dinnyéket kaszabolni ragadjuk a — bicskát.
 Vágni ez is jó tán? *vérbéle* van ennek is egyszer!
 És a pusztítás ebben háromszoros édes!
 Boldog a hon, melynek dinnyéje van ennyi halommal;
 Cantaloup és ananász, görög és más nemzeti dinnyék.
 Magjaikat külföld termé, de gyümölcse magyar lett,
 És magyar ínyeknek szolgál kedves csemegéül.
 Üdv neked óh dinnyész! föld első vegytani bölcse,
 A ki a zord trágyát finom illatszerre varázslod.
 Órizzen meg az ég a ragyától és a vakandtól,
 Nyári esőzéstől, zivatartól földi kukacztól;
 S *szent Lőrincz* védnök legyen hozzád *hosszú kegyelmü.*

K—s M—n.

Tekintetes Csík Lőrincz urambátyám.

Az én tekintetes urambátyám, mert ő azt megkivánta hogy így hívassék, de ő azért mindenkit tegezett s a tiszteltség megszólítás nála kimaradhatlan volt. Isten nyugtassa meg őt, sokat evődtek vele a fiatalok, nekik-nekik rontott, de annak is ő itta meg a levét ...

A többi közt nagy vadászatot rendeztek, mire urambátyám is hivatalos volt, el is ment ő, ha mingyárt vasvilla esett volna is; lett ujjongás, mikor a kocsirol leszállt veres agarával, minélkül sehova sem ment, terveztek is a kópék mingyárt, addig ólálkodtak az öreg körül, míg a kutyát onnan elcsalták; egyszerre csak nagy láрма támad: „ott a róka, ott a róka“ hangzott mindenfelül, urambátyám is előrántja puskáját, persze, hogy a többiek hagyták löni, lőtt is, hanem vörös agarát találta, mit a kópék egy karóhoz pányváztak; volt aztán nevetés, az öreg úr pedig fujt mérgében s szidta őket, no iszen nem is kellett egyebet elérni mint a rókát, hanem jobb volt annak urambátyám keze-ügye elől menni, mert ilyenkor nem igen nézegette mi van nála.

Egyszer pedig egy sertést vett a komájától, meg is alkudtak, csak azt kötö ki urambátyám, hogy egy zsák kukoricza legyen a ráadás, mit megis ígért a koma oly föltét alatt, hogy a torból ki ne maradjon. Urambátyám vagy két gyapjús zsákot összevarratott és azt küldé el kukoriczáért, szintén megijedt a koma a zsáktól. Jól van, gondolá magában, tele töltetem, de majd jó a tor, a mi nemsokára meg is lett. A koma tehát vagy huszad magával érkezett, ez a sok éhes nép csak imitt amott hagyott az ártányból, csak zsirját hagyták meg.

Voltak urambátyámnak jó borai, mit ő rendesen, ha vendégei voltak. mi mindég találkozott, maga hozott föl a pinczéből, hanem ő avval nem igen gondolt, hogy melyik van tele, melyik félig a hordókból, hozott a melyik keze-ügyébe esett; egyszer csak azt vette észre, hogy legjobb borai eczetté devalválódnak, azért meg a vendégeket szidta, hogy miért nem tudnak egy olyan kis öt akós hordóval megtülköcskézni — mint szokta mondani.

Az is övele történt, hogy életében egyszer egy hivatalos jelentést tett, szóról szóra következőt. „Van szerencsém egész alázatos tisztelettel még alázatosabb jelentésemet tenni a tekintetes szolgabíró úrnak, hogy a Tarna balpartján egy bot és egy kalap találtatott, itt véleményem szerint hullá történt, méltóztassék atyailag intézkedni; maradok egész alázatos tisztelettel alázatos szolgája Ns. *Csik Lőrincz.*“ Nem is mondtam még el senkinek csak az Üstökösnek súgom meg, úgy is tudom, hogy el nem mondja senkinek.

Borkoresolyák.

Egy vasárnapi iskolában miután sokáig tanítgatá a fiatal lelkész, hogy a becsületes emberek a mennyekbe, a gonoszak pedig a pokolba jutnak, feláll egy ifjú és ily szavakat szól:

— Hát kérem a bolondok hova jutnak?

A lelkész, ki ily kérdésre nem vala készen, ezt felelé:

— Hát biz öcsém, veled együtt a bolondok országába!

Azon bizonkolt két ember egymással egy holdvilágos estén, hogy az nem hold, hanem nap, de sehogysem tudták meggyőzni egymást; épen egy arra menőt kértek fel, hogy lenne köztök bíró és mondaná meg, hogy nap-e az, vagy hold?

— Azt én nem tudom — válaszolt amaz — mert én nem idevaló vagyok.

A nótárus puskájával a rector a harangozó búzájában egy tűzokot lőtt, persze mindenik magának akarta tulajdonítani; a nótárus azt mondá hogy a puska az övé, de a rector meg azt mondta hogy ő lőtte, a harangozó meg avval állt elő, hogy legjogosabban őt illeti, mert az ő buzájában volt, ezen aztán nem tudtak eligazodni; azt határozták, hogy a tűzokot süttessék meg, s a ki a szent írásból legszebb mondatot tud idézni, azé legyen a tűzok; a nótárust illeté az elsőség, ő tehát a tűzok hátát végig hasítá s azt mondá :

— Megnyílt vala az ég suppellátusa, melyen az úr a mennyekbe ment.

A rector pedig fogá a tálat a tűzokkal és a forró zsirral a nótárus fejét leönté és mondá :

— És fölkené őt az úr szentelt olajjal.

Persze erre összevesztek mindketten, a harangozó fogá a hóna alá a tűzokot s azt mondta nekik :

— Ha mindnyájan megbotránkoztok is benne, én meg nem botránkozom; — s a tűzok az övé lett.

Levelet vitt a cigány G. herczegnek, a kertben találkozott a herczeggel

— Mit hoztál more? — kérdé a herczeg a cigányt?

— Egy levelet annak a Kaparkovitsnak.

— Hát minő ember az a Kaparkovits?

— Maga, maga! de azs a csudar felesége?

A herczeg utasítá őt a herczegnőhöz a levéllel, a miat beért a cigány, a herczegnő szóhoz se hagyta őt jönni.

— Hát te gazember, hogy mertél engem összecudarozni?

— Hát tehetek én róla, hogy valami gazsember besúgta.

A herczegnő megajándékozá őt találékonyságáért: „engemet czudarnak mondtál a férjemet pedig össze gazemberezted.“

A cigány hat libát hajtott a szomszéd urasághoz, hanem az úton egyet el sikkasztott a more, a mint beállit a more, mondja neki az úr :

— Te cigány, hová tettél egy libát, hiszen ez csak öt darab.

— De bizon csak hat, akár olvassák meg.

— No várj! — mondá az úr, — van nekem öt cselédem, a libákat berekesztjük s te is bemegy az öt cseléddel és mindenitek fogjon egy libát. — a cigány kettőt is fogott, hanem az öreg szakácsnének egy sem jutott, mikor már a cigány egyet általadott volna a kocsisnak.

— Látod hogy csak öt, — szólt az úr : — az öreg szakácsnének nem jutott.

— Hisen ő is ott volt hol a többi, mért nem fogott magának az ilhetetlen.

Cs. J. főszolgabíró B. adjunctus esküdtjével executióra ment a sárréti járás valamelyik helységébe. Az úton esküdt úr elővette nagy tajtpipáját, zsebéből aczélt, kovát s egy darab finom bikkfa-taplót (még akkor gyufa nem volt), s kicsípvén belőle egy ütetnyit, azt a kovára alkalmazta, a nagy darab taplót pedig a kova alatt a markába szoritotta s elkezdett csiholni; mely alkalommal szépen beleakadt egy szikra a nagy darab taplóba is, mit azonban esküdt úr észre nem vevén, azt a tűzszerzámmal együtt a zsebébe visszadugta, s elkezdett kényelmesen pöfékelni. Az öreg Cs. jól látta, hogy esküdt úr a tüzes taplót a zsebébe dugta.

— Öcsém uram! — úgymond — mondanék én öcsém uramnak valamit, de öcsém uram nagyon tüzes ember, attól félek, hogy megharagszik.

— Dehogy haragszom kedves urambátyám, a viláért sem, csak tessék mondani bátran, kérem szépen.

Az öreg Cs. vonogatta magát, emlegetvén mindig, hogy öcsese ura nagyon tüzes ember, míg egyszer csak az oldalához kap az esküdt :

— Utczu teremtettét urambátyám, ég a zsebem!

— No, én is épen ezt akartam urainöcsémnek mondani, jól láttam, hogy tüzesen dugta zsebébe a darab taplót.

— Hát mért nem mondtá meg egyszerre, urambátyám?

— Hiszen mondtam, hogy tüzes ember uramöcsém.

— Az ördög vigye el a tréfáját urambátyámnak.

Dominus Bordás legkorhelebb deák volt a debreczeni collegiumban a maga idejében. Néhai nagytitiszletű Z. professor úr a német nyelvből exament adott, s a dominus Bordásnak is kikellett állani a sarat.

— No domine Bordás, fordítsa a 26-ik gyakorlatot.

Dominus Bordás olvassa :

— Ein König von Polen . . . — de fordítani nem tudván, szomszéd iskolatársait könyökével s a pad alatt lábaival taszigálta, mi annyit tett, hogy súgják neki.

Ezek aztán súgták is, hogy : „Egy lengyel király“ stb. úgy, hogy szerencsésen keresztül esett az examenen.

Vigan fütyörézve ment végig a Podiumon, hazatérve a 18-ik szobába dominus Bordás, s szemközt jön vele czimborája. Ez kérdi tőle :

— No Patri, hát hogy succédált az examen a németből?

— Excellenter Patri! — felelt Bordás, — pedig a kutya egye meg, nem tudtam többet annál az egy szónál : hogy „Pólen = király.“

Én csak többet tudtam.

A falusi izraelita gyermektől, ki a közel városon lévő examenről menvén haza, kérdi egy utas :

— Hol voltál?

— Az examenban — felelt a fiú.

— Hát melyötök tudott többet, te vagy a tanító?

— Én csak többet tudtam, — volt a szende felelet — mert az kérdezett tőlem.

Vaklövés.

Egy öreg rövidlátó úr sokszor adott hajtóvadászatot, melyeken ő is rendszeren részt vett; az a gonosz szokása volt neki, hogy mindég a körbe lőtt és így könnyen megtörténhetett volna, hogy nyúl helyett hajtót találhata el. Egy vendég e miatt egyszer megszólította vadászát, ki azt felelé :

— Ne tartson semmitől, hiszen már három éve, hogy nem adok serétet puskájába . . .

— És nem veszi ő ezt észre? — kérdezé nevetve ez.

— Dehogyan veszi észre, — volt a válasz, — én mindég mellette állok, és ha ő lő és engem kérdez : „találtam valamit?” én rendszeren igennel felelek.

A kemény recept.

X. városban sok téglája levén egy orvosnak heverőben, gyakran jártak rá, hogy utalványozzon két-háromszáz darab téglát. — Egy ily utalványozás után, beteg megy hozzá, — kikérdezi szépen s megírja számára a rendelvényt.

A beteg csak a gyógyszerertárban vette észre, hogy a kezébe adott papíron ez van :

„Óránkint 20,000 darab téglá.“

Miért tanult annyit?

Egy tanárnak igen egyszerű — akarám mondani együgyű felesége volt. Egyszer a mint együtt utazgatnak, nagy dörgés-villámlás támad felettök.

— Mondja meg ked, megüt-e ma minket a mennykő? — kérdi a félelemtől szorongó nő.

— Azt nem tudom! — volt rá a válasz.

— Hát mi a mennykőnek tanula ked annyit, ha azt se tudja?

Csak két ének.

Jelenti az iskolás fiú a tiszteletesnek, hogy harangozni kellene, és hogy nincs itthon rect'uram.

— Hát urambátyám nem is tudja, hogy a rector nincs itthon? — kérdi a szomszéd falusi tiszteletes.

— Bizony öcsém uram, én nem sokat tudakozodom utána, neki is van dolga szegénynek hadd végezze, ha beharangoztatok és nem látom a rectort a templomban, elkezdek énekelni; igaz, hogy én nem tudok többet, csak reggelre egyet és estvére is egyet.

— Melyik az? — kérde a szomszéd tiszteletes.

Megmondatik.

— Hiszen egy az, — mondja a szomszéd.

— Lehetetlen! — kiált a tiszteletes, — megvénültem, még sem tudtam. Az hát az oka, hogy én a mint megnyitom a számat, hiveim mindjárt fújják :

Reggel : Hálát adunk néked mennyei atyánk. } Egy nótára
Este : Néked mennyei atyánk hálát adunk. } megy.

Furesa házasság.

Háziúr. Azt hallottam, hogy megházasodtál te Jancsi?

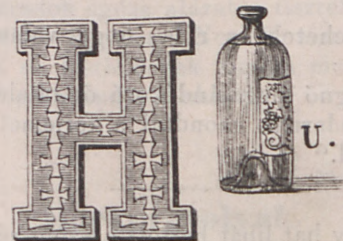
Kocsis (süveget emelve) : Meg nagyságos uram, legalább lesz, ki mosson reám.

Félreértés.

Úr. Hát hogy van megelégedve András gazda e földi élettel?

A süket gazda. Hm! Hm! Bizony sehogysem tekintetes uram; főkipent a búzával.

R é b u s z.

A 17-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Pálinka.“
(Pá! Linka!)